

кляді, вони не зуміли згойти й звабити-ти звідення громадству рах, причиною чим неважко пояснюється те до по-глиблення істотних рішень і до роз-ділення незгодованих рах.

До газет більш-менше „нейтральних“ належать орган дозвільних промисловців „Курєр Подільський“, зінтересований лише у господарській політиці уряду. „Курєр П.“ друкує річні дві передачі статті: „Річний бізнес правління“ і „Санація, як чин та гасло“. У першій із них аналізує причини перевороту.

Травневий переворот був вислідом на-ших устроєних хирів.

Стверджує поправу хибного устрою, заперечує відмінного зміною конституції. Змінення виконавчої влади є важливим позитивним результатом травневого пе-ревороту.

Другим найбільшим результатом вважає безсумнівний арист авторитету держави називає.

Одним щодо „моральної санації“, то, в другій названій статті, заявляє, що чим жаль саме в цій діяльності зроблено так мало і позитивному наповненню, що гасло моральної санації утратило всю свою принадність, бо стало предметом річ-них злових атак.

Самостійно ж є те, що коли сягнути оком назад на річний пе-ріод, себто від травневого перевороту, то мусимо ствердити, що власне нічого основно не змінилось.

З поважніших провінційальних голосів треба згадати про краківський „Час“ („Ро-ковини 12. травня“), який займається го-ловою відмінним прикметами системи за-маскованої односторонньої диктатури. Цієї жінки голосів досить, щоб зміркувати з неї розміри істотного серед польського громадянства розчарування.

І. Кедри.

Перед громадськими виборами.

Пелесіська кампанія проти гро-мадських виборів.

Чим ближче до речення громадських виборів, тим настирливішою стає пелесі-ська кампанія проти переведення громад-ських виборів у Сх. Галичині. Правда, протиполітичний розмах позначається по-ки-що тільки в пресі. Ні ширшу арену „ма-лопольська“ ППС не виходить, бо на на-шому терені це армія з генералами і стар-шинами, але без радників. ППС у Сх. Галичині перестала бути масовою партією, через свій соціал-патріотизм і шовінізм утратила вплив на робітництво і його про-фесійні організації. На „кресах“ ППС фактично підбиває за польськими буржу-азними партіями, паралітизує їх з ін-шими „патріотичними“. А що розуміти під „польським патріотизмом“ на українських землях, хіба не треба пояснювати.

Нині, коли громадські вибори вже роз-писані, хоч і на основі старої, куріальної виборчої ординації, коли пороблено дале-ко йдучи підготовчі кроки, ППС не лише

прокинувся бойкот, але й заповідає велику протиполітичну кампанію.

Розписання таких (куріальних! Ред.) виборів — пише „Дзєкні Людові“ — в хвилі, коли сойм має вже готові до ухва-лення демократичні законопроекти, треба вважати хіба спробою розбити за-ключений в тій справі компроміс соймо-них партій і взагалі перепинити ухвалення тих законів. Конференція (пелесіська!) — Ред.) прийшла до переконання, що участь в куріальних виборах послужила би река-ши важким аргументом проти всіх демократич-них основ польської республіки. Тому то виборче зараження мусить стрівитися з таким нагальним протестом, на який тільки може здобутися зорганізована проважуюча класа.

Протестуючи проти розписаних виборів на куріальній основі, „малопольська“ ППС, домагається негайного розписан-ня комунальних виборів на ос-нові п'ятиприметникового пра-ва голосування.

Зайвим було би ще раз зазначувати на-ше становище до куріальної виборчої си-стеми. Наше становище є відоме, бо за п'ятиприметникове виборче право до са-моврядування ми вели довгу і запеклу бо-ротьбу. Ясно, що й далі поведемо якнай-ширшу акцію за здобуття демократичної виборчої реформи до громад. Коли ми сьогодні беремо участь у громадських ви-борах, то тим чином ми не даємо своєї санкції на куріальну виборчу систему, тільки з двох лх вибираємо менше, ви-користовуючи навіть найгіршу виборчу ор-динацію, щоб покінчити з режимом комі-саршини, виплеканим „організаціями на-родовими“ при тихій допомозі пелесіців.

Як довго всевладно панувала комісар-щина, „малопольські“ пелесіці зовсім не розпиналися за п'ятиприметникові ви-борчім правом до самоврядування, тільки легко зазначуючи своє принципове стано-вище. Не робили вони також ніякої акції на ширшу скалю, словом благоденствува-ли під крилами стану *ex lege* в самоврядній діяльності. Правда, ППС, після травневого перевороту заклочила компроміс з енде-ками в справі ухвалення польською сойм-овою більшістю нових самоврядних за-конів, але звернення проти „національних меншостей“ на зразок славянських законів з 31. липня 1924. Довго радили польські „компромісові“ партії в соймі і поза соймом, відшукуючи все нові латки для „забезпечення“ польськості на „кре-сах“, аж поки не стали перед фактом до-вершення, розписання громадських ви-борів у Сх. Галичині. Польські партії, а з ними й ППС, зовсім не спішилися. І чим не вдаються нас жадом іронії теперішні пелесіські вигукни, що узагальнюються в домаганні негайного розписання комуналь-них виборів на основі п'ятиприметниково-го права голосування?

Незручний виступ пелесіців робить вра-ження, що їм не так іде про рівне п'яти-приметникове виборче право до самовря-дування, як про дальше збереження комі-саршини в користь національно-захватних польських інтересів. В р. 1924 ендеки і

пелесіці сприяли відділення громад-ських виборів у Сх. Галичині, в нині що ролю взяли на себе пелесіці. Ріжниця між обома таборами чисто формальна: ті говорять про „народові“ інтереси, а ці про „господарські“ інтереси, а говорять про демократію і поступ.

Очевидно, заповіді масової жінки пелесі-ців в справі відділення розписаних громадських виборів не слід брати надто поважно — вже хочби тому, що ППС не є у нас масовою партією. Однак виступ цієї соціалістичної партії незвичайно яскра-во характеризує її „патріотичне“ обличчя.

Оригінальна концепція.

Львівський жидівський „Der Morgen“ роз-глядає ситуацію, в якій нинішні три східно-галицькі народи у зв'язку зі само-врядними виборами на основі старої ви-борчої ординації.

„З голосів польської преси — пише „Der Morgen“ — лібералізуючої і збли-жуючої до уряду пробирається тенденція при громадських виборах робити свій порядок... говорити за „своїми“ жидами і „своїми“ українцями... З того випливає концепція існо поставити справу легі-тимованих представників всіх трьох націо-нальностей в країні. Не відомо нам, яке становище в тій kwestії зайнуть представ-ники українців, бо ж не можна перших го-лосів української преси вважати єдиним чи останнім словом у політичній дискусії. Думаємо, що порозуміння тут є конечно і можливе та що не слід в ніякому ви-падку допустити до того, щоб еліміну-вання з княв боротьби за громаду при-шля великої політики, що ріжнить пооди-ночі національності, мало перемінитися в гасло роблення урядом політики понад головами громадянства. Бо то шлях веде просто до старої максими: „*divide et im-pera*“! Важко допустити, щоб українці нагло хотіли статися анархизмом до здій-снення тієї максими. Ми того не можемо (мабуть: зробити!) — Ред.) і не хочемо. Наша мета проста: не хочемо помагати до запровадження когось-небудь в лавку і не хочемо в ній самим сидіти“.

Признаємося, що не розуміємо добре провідної думки і побажання жидівського органу. Бачимо тільки, що германські жи-дівського громадянства в Галичині мають якусь оригінальну концепцію у зв'язку з громадськими виборами, але висловлю-ють її так неясно, що важко зорієнтува-тися в тій концепції. Наскільки ми зуміли розв'язати цю концепцію, то вона — без дилематичних викрутасів — представля-ється так:

Теперішній польський уряд нехтує полі-тичні партії і творить собі свої власні за-кармаки не лише серед поляків, але та-кож серед українців і жидів. Є це політи-ка під стигом: „*divide et impera*“! Бажаю-чи зробити нешкідливою цю політику т-режданів „санаторії“, треба порозумітися в цій справі легітимованим представникам трьох східно-галицьких народів якраз на платформі громадських виборів. Жиди до такого порозуміння — очевидно — все готові, йдуть тільки про становище українців.

У зв'язку з цією пропозицією жидівсько-го органу вважаємо виказаним зазначити, що не лякаємося „урядових українців“. Політика „*divide et impera*“, роблена поль-

Як збудувати радіо
вказує Тобі схема куплена
у Апелі

З чого збудувати радіо
вказує Тобі фірма Апелі

Солішися, оглянь і купи!
Радіовий підділ
Леон Апелі і С-ка
Поч. пошти 112. Тел. 451/419

ським урядом, а нашому громадянству рішучо не знайде пригожого результату. Але колиб навіть така небезпека нам загрожувала, то протидіяння цій політиці при до-помозі польських „легітимованих представ-ників“ булоб вельми безвиглядне і недо-цільне. Та ж колиб навіть теоретично по-годитися з можливістю деякого співпра-ця на красю-територіальному грунті з іншими національними групами, то практично є неможливе не лише з огляду на глибокі принципові розкозжени між нами і поляками, але й на тенденції всіх польських груп без винятку. Бо ж урядові, або — як жидівський орган пише — „легітимовані“ польські чинники роблять те саме, що й урядові. Вони розпочали і по-слідують ведуть політику „*divide et impera*“, вони намагаються розкозжити українське громадянство, а уряд є лише славсько „легітимованим“. Він тільки наслідок мето-ди попередників.

Ясно, що на таку „приману“ українці не підуть. І краще було би, щоб жидівські „легітимовані“ представники не відкидали таких концепцій, бо тим чином вони мо-жуть збудити у нас підозріння, що вони вони є зрадцями у руках польського уряду.

Идучи до громадських виборів, ми ба-жаємо тільки зайняти в самоврядуванні п-становище, яке нам належить по віл-кості українського населення, а не маємо на меті нікого вигнати з мо-ку або виліминувати зі самоврядних у-станов. Ми бажаємо тільки заєсти шматок польську більшість у міських громадах, радах до пропорцій польського населен-ня. Всего того можна довершити без пере-зусиль, легітимованим представникам трьох національностей країни. Зрешта ми свято переконані, що жиди не по-стигнуть до „покривдження“ поляків.

Радянська Україна.

Монастир доном відпочинку.

В донецькій кітловині над рікою Дон-цем у чарівній околиці, серед великих со-снових лісів, був Святотроїцький монасти-р, а в ньому 1000 черців. Сотні тисяч про-чих відвідувало його та його церкви й кон-класти. Кажуть, що Святотроїське є однією з най-кращих і найздоровіших місцевостей Укра-їни. Нині там, де був монастир, існує як

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

3 нових перекладів.

II. Повість й оповідання.

Того, чого найбільше потребує широкий загал: повістей і оповідань, є в нас так мало як і решти необ-хідних предметів для культурного життя. А перекладачів з чужинних лі-тератур ще менше як чужої доро-гої валюти. Аж важко вийти з дива, як мало наших кращих письменни-ків береться за переклади, себто знає чужі мови. „Обставини!“ Наслідок такий, що перекладчаними стають за часто новики, які вивчили тро-хи чужої мови, гадають, що це ви-старчає для перекладу. Бо прещін-їдної вчитися не треба — кожний її знає. І більшість наших перекла-дів така, що найбільшу ласку ро-бить їм рецензент, коли про них не агадує.

Двома приємними винятками від сумного правила є свіжі два пере-клади двох книжок: Г. Г. Еверса і Халіди Едіб. Перший переклад наскрізь літературний, гідний вели-кого німецького стиліста, другий майже так само добрий, якщо не окувати дрібних огріхів проти мо-

ви (нпр. місто (замість), більше чим (як), безперервно, краснорічність, авірення (*zwierzenie*), уділювати по-ради, заховання (поведінка), при-кметники на „имий“... „Біснувати“) є лектурою для вибагливих читачів, ще й таких, що мають спалене під-небіння. Перекладчик у довгій пе-редмові з життяписом і характери-стикою письменника, пробує підго-товити читача до цієї несамогитної книжки, проти якої бунтується наш пересічний смак, виплеканий менш-більше адоровими стравами. Еверс подасть вам на таріліш „Помідоро-вий сос“ по-іспанському, присмаже-ні „серця королів“ або „павука“, немов улюблену, зовсім природну страву, і ви шойно прогинувши їх, дістанете паморозів. Коли читаєте таку „Мамалюу“, важко злати собі справу: чи ви більше обурені сю-жетом, чи тим, що автор пригадує вам, що такі країни існують нині, в добі Ліги Націй та інших гарно-названих інституцій? „Сповідь по-маранчевого дерева“ дозволить вам пригадуватися над дуже шкваним явищем: як мало ріжниться безсум-нівний божевільний від пересічно-нормальної людини — тільки одною маленькою *idée fixe*. Немов труп

від живої людини — одним пунктом перестрілених грудей.

Повість „В огні“ (в оригіналі „Ог-няна сорочка“) це дуже безпосе-редній малюнок боротьби націо-нальної армії за визволення батьків-щини. Повість перекладена з дум-кою, що читач найде не одну ана-логію з нашими недавніми подіями, які довели нас... не до турецької пе-ремоги. Ріжниця між нашими успі-хами і турецькими розкозює теж, чому в нас нема таких літературних воєнних споминів — звичайних жо-внярських „денників“, які пахнуть пролітою кровю, власною та воро-жою. Є це зразок, як безпосеред-ньо-шира сповідь не потребує жур-тисть композицією.

Як виглядає майстерна компози-ція сучасної повісти на межі філь-ми, про це можуть перекозатися ті, що прочитають „Боротьбу з тру-пом“. Я переклав цю книжку з сен-зацією із такою приємністю, як чи-тав її, ще й потішаючи себе „су-спільною метою“: чи така повість не могла би заступити нашій пу-бліці краплі, які дають особам на зіпсований шлунок і вернула їй на-мить апетит до книжки... чужої в рідній мові.

Київське В-во „Світло“ почало з гарною бібліотекою оригіналь-них повістей видавати одночасно „нові збірки творів чужих письменників. Переді мною 1-ий том творів Джіа Лондона“. „Морський вовк“ — один з найбільше оригінальних т-ворів Лондона, найбільше характери-стичних і найбільше природних. Автор у данім випадку нас не ш-кавть; книжка мабуть і не попаде в руки нашого читача. Я прочитав її втретє тільки з огляду на пере-клад. Хто трохи стежить за літер-атурним рухом на Радянській Укра-їні знає, що там неспинно працю-ють над розантником мови, свідомо систематично, збирно та поодинокі-и Поруч вибагливих знавців мови і там „свіжі“ українці, які вивчили її як чужинну, а тепер уже аишуть її нею і стають її законодавцями. Не-реклад „Морського вовка“ дуже добайливий; цинне в ньому те, що перекладчик сидкується аткнуті в нього трохи рідної фразеології і не адоволяється готовою кан-ляриною, як це робить у нас.

А проте і ми підстрибуємо на кріслі, чуючи постійно загально та-я прийняту страшну форму: „чи тіла не було знайдено“, „мене було зо-дягнуто“, „тіло було загорнуто“.

*) Г. Г. Еверс: „Біснувати“. Переклад з французької мови. С. 183. Вид-во „Горизонт“. Стрий.

**) Халіда Едіб: „В огні“, повість з ту-рецької мови. С. 236. Переклад Василь Софронів. Львів 1927. Накл. Черв. Калини.

*) Моріс Ренар і Альберт Жан: „Бор-отьба з трупом“. Повість, ст. 200. Переклад з французької мови. М. Рудницький. Накл. „Нового Часу“.

**) Морський вовк. Переклад з англ. мови Дмитра Лисиченка. Редагував та ставив Освальда Бургарда.

Вічевий рух.

Акція в Тернопільщині.

Повітовий Народний Комітет України на чолі з Нав. Дем. Об'єднання в Тернополі ухвалив в останньому числі передвиборчої кампанії наради в Бірках Великих, Селедичівці і Дичинці.

У Бірках Великих така довірою делегатів наради була для 3. травня, а в приїзді біля 100 громадян. Проводив зборам гом. Савоський Іван, секретарював Кузьма Степан. Вибрано виборчий комітет, який доповнився, щоб до ради увійшли самі ідеї і члени однієї.

В Селедичівці довірою наради була для 7. травня, а в приїзді біля 60 осіб. Проводив гом. Копосів Іосиф, секретарював гом. Безрукий Михайло, Реферуват гом. Василь Бачинський з Тернополя. Вибрано виборчий комітет і порішено шти одини національним фронтом до виборів.

У Личківці брало участь в довірою нараді для 8. п. м. ринож кількадесять громадян. Предсідником зборів був о. Мартинюк Михайло, секретарем гом. Павлух Сидір. Реферат про політичне положення і повелення до виборчої організації подав гом. Бачинський Василь з Тернополя. По складенні виборчого комітету змусили вибори гарною промовою парох о. Мартинюк, закликаючи всіх громадян до згоди в часі виборів.

Для 18. травня п. р. відбудеться в самому Тернополі велике повітове віче в справі виборів. Реферуват буде д-р Степан Баран, а також делегати Центрального Комітету Українського Нац. Дем. Об'єднання у Львові.

Акція в Комаринщині.

В справі надходження виборів до громадських рад устроєно Повітовий Народний Комітет Комаринщини численні віча довірою наради по селах повіту. Для 4-го п. м. відбулося таке віче в Горюжаних Великих на обштію гом. Хасуляк, на яке крім місцевих селян прибули також численні громадяни і з сусідніх сіл, разом понів 600 осіб. Віче отворив гом. Добровольський Іван, подаючи шти його скликання. До президії увійшли: гом. Гумений, Бабичик і Лопачак. Про дотеперішнє положення, як політичне, так і економічне українського селянства під Польщею та про значення виборів до громадських рад, реферував голова Повітової Організації Комаринщини і місто-голова Центрального Комітету У. Н. Д. О. гом. Тершаковець Гриць, голова р-з Якимичів. Промовель в довгому дискусії реферат пояснив річово і приступно причини кожного положення українського сільського населення, українських виборобських організацій, кооперація і фінансових інституцій, до яких усія чиним влади ставляться або неприхильно, або навіть подекуди й ворожо. Референт вказав також на те, що з вислідом виборів звязаний є тісно майбутній розвій або упадок кожного життя по наших громадах та що теперішня перестаріла курізна виборча система не відповідає духу часу, бо не узавє ні загальності виборчого права, ні його рівності, а при тім зовсім несправно дає право польським дітям без вибору наскити до громадських рад. На чому була сконсигнована позиція з двох станих під проводом комісара старостів з Рудок. Вісники вислухали реферат з великою увагою і зацікавленістю. Створено місцевий виборчий комітет, який приймає, щоб до ради вибрано чесних і характерних людей.

Місцеві віче в Тернополі.

Заходом і з ініціати комітету Українського Національно-Демократичного Об'єднання на місто Тернопіль відбулося з недоволю для 13. травня велике віче українського тернопільського міщанства, робітництва і інтелігенції у справі виборів до міської ради. Проводив вічу д-р Остап Постригач і п. Андрий Фалендз, секретарював п. Василь Бачинський, про вибори громадські реферував д-р Степан Баран. Обговорюючи постанови виборчого закону головне що до права голосування, піддав референт критичній безконтрольній господарю додержавній наказаної міської управи, який бездушно інтереси місцевого населення, хоч воно чисельно переважало ствердивши свій елемент і без сумніву платив би більше податків від польського населення. В політичній частині реферат ставив д-р Баран на становищі створення одностановного національного українського фронту при виборах до ради міста Тернополя, бо тільки в цей спосіб будемо таким чином при виборах, що з ним будуть рахуватися і неукраїнські виборці та будуть старатися зробити з нами виборчий компроміс. У дискусії взяли голос п. п. Зодірко, Власика Баранова, Строневик, Іван Онуферко і Колодій. Прихити одностановного внесок д-ра Барана, що приносить засаду в потребу створення одностановного виборчого комітету всіх українських національних партій і організацій і доручається комітетові Українського Національно-Демократичного Об'єднання на місто Тернопіль дати почин до створення одного виборчого українського комітету при співучасті всіх українських національних партій і організацій та виділяти громадян міста Тернополя і його передмість.

НОВИНКИ.

— Конфіскація. У вчорашньому числі „Діло“ сконфісковано два місяця в передвиборчій статті п. а. „Добовушник чи Прутинський? Це 4-а чергова конфіскація цього органу в цьому році.

— Конференція українських філіалістів. Відбудеться, як довідуємося, в п'ятницю дня 20. п. м. в домі „Простоти“ у Львові. На цю першу конференцію українських колекціонерів Галичини приїде редактор „Українського Філіаліста“ д-р Іван Турин з Відня.

— Українська спортова сензація. Довідуємося, що Український Спортовий Союз запросив на два виступи до Львова одну з найкращих спортових дружин в Ужгороді, клуб „Русь“. „Русь“ приїде до Львова в повному складі в п'ятницю дня 27. п. м. і в найближчих днях, а саме в суботу 28. травня і в неділю 29. травня, розіграє на площі „Скопа-Батька“ два мечі з „Україною“. Разом з дружиною „Русь“ приїде до Львова більший гурт наших закарпатських земляків, щоб бути учасниками цих інтересних змагань, перших спортових змагань українсько-галицької спортової дружини з такоюж закарпатською дружиною взагалі. Після недовгих змагань відбудеться в честь ужгородських гостей рава, на яку ширі прихильники українського спорту з обох країв матимуть нагоду пізнати себе взаємно й обмінятися поглядами в шти важливій ділянці національної культури. Не сумніваємося, що українське громадянство явиться численно як на змаганнях, так і на раві.

— Напружений викладок Мілюкова. Відомий лідер кадетів російських передреволюційних часів і міністр закордонних справ при тимчасовому російському уряді кн. Львова, а тепер лідер республікансько-демократичної групи російської еміграції в Парижі та редактор париських „Последних Новостей“ П. Н. Мілюков, приїхав до Риги, щоб там прочитати два реферати на політичні теми. Для 12. травня по викладі, в часі перерви перед дискусією над рефератом виїшов зпосеред аудиторії молодий чоловік Адеркас на естраду і адарив Мілюкова в лице. Чому це зробив, покищо не знати. Емігрантська російська преса твердить, що Адеркас назмовив до того латвійські націоналісти. Молодий, що є латвійським громадянином і німцем по національності, поліція арештувала. Мілюков після такої зневаги не зійшов зі сцени, але бажав далі проводити дискусію. Та до дискусії вже не дійшло. — Безпосередньо по цим пережив Мілюков другий немилый інцидент з Польщею. З Риги він хотів звязати до Польщі, щоб й у Варшаві дати кілька викладів для російської еміграції, але польський уряд відмовив йому візи на візд. Це саме зробив польський уряд і відносно професора Мякотина, славного зі своїх виступів у Празі та Парижі з рефератами про „український вопрос“. Проф. Мякотин теж не д-р дозволю на візд до Польщі, де хотів виголосити свої виклади на ту саму тему, що в Празі та в Парижі. Так само обом професорам Мілюкову і Мякотину відмовили Польща візи на візд для участі в зїзді славянських істориків у Варшаві. Вся варшавська преса протестує проти такої поведінки уряду та приписує цей нетакт у відношенні до російських вчених Голуфкові. З особливою енергією атакує за це уряд „санайці“ вся права преса, що приєднує шти справі навіть передові статті.

— Зима в Карпатах. Пишуть нам: В Дорі з 13. на 14. травня і 14. травня падав сніг і покрив Карпати аж до висоти 700 метрів. Сніг падав хвилями так густо, що світу божого не було видати. Рано для 12. травня був мороз 2 степені Ц. нижче зера. Побожують, що озовеці дерева в нижніх околицях Пруту не зародять зовсім.

— З судової сали. Перед львівським трибуналом присяжних станув Яким Бучма, 29-літній спільний зарішник, обвинувачений в тому, що для 5. січня п. р. аби в Куличівській лісі (коло Бузла) гаєного Зельонку. Бучма виїшов був до ліса, щоб набирати трохи ріш. Акт обвинувачення закидав Бучму, що приловачений гаєним Зельонкою, аби його двома вистрілами з рушниці. Обвинувачений не заперечив самого факту, але боронився тим, що рушницю вистрілила сама підчас шарпанини зі Зельонкою. Присяжні затвердили лише питання щодо обвиства; Бучму зазджено на п'ять літ тяжкої вазини.

— Поліція для літників. Міністерство комунацій згодилось в літній сезон від 25. травня до 31. жовтня п. р. признає поліцей для літників, що виїждять за ділянки або відпочинку до красивих кліматичних місцевостей. Поліцей признає при повероті з лікування, але лише тоді, коли відїждз вносить щонайменше 100 км. Залізничні білети надаватимуть залізничні каси на основі посвідок, виданих управами літничих заведень або комісіями здоров'я, згл. управами громад. Посвідка мусить стверджувати щонайменше 14-денний побут у даній (кліматичній) місцевості. Поліцей вносить за: переїзд І. кляскою доволуку незалежності ІІ. кляси, за ІІ. кля. доволуку ІІІ. кляси, за ІІІ. кля. доволуку ІV. кля. За переїзд поспішними поїздами, крім платової долати, платиться ще повну оплату додаткову за поспішний поїзд згідно з нормальною тарифом.

— Снігова хвороба. За віднаблення французьких летунів Німкесера і Колі, живих або й неживих, виначено нагороду 25 тисяч доларів. — Славний російський бас Шалаєв співає тепер у Відні в державній опері. За один вечір дістає 3.000 (три тисячі) доларів (21.000 лівр. швейцар.). — Ральберт Крайнерові з Майнцу, що приїхав до Парижа на філіалістичний зїзд, укрядено в готелі, в якому мешкав, з його марочного альбому одну сторінку з найціннішими марками, що представляли вартість одного мільона франків. — Турецьке правительство виділило зі своєї території останки колишньої армії Врангеля в числі до 2.000 осіб. За посередництва Союзу Народів вони переїдуть на Балкан.

— Промоція. Для 14. п. м. промувалася у львівським університеті на доктора медицини п. Зиновій Копертинський.

— Промоція п. Михайла Мандзика на доктора всіх лікарських наук відбулася для 13. травня п. р. в університеті Карла у Празі.

— Мих. Голіньський співає перед своїм виїздом до Берліна в останнє на сцені львівського міського театру партію Дон Хоузе в опері „Кармен“ у четвер 19. п. м. Початок год. 7/8 вечером.

— „Свобода“ ч. 21 містить: Громадяни Галицької Землі! Наш іспит. Ше одні роковини. Водяться за чуби. Шо руйнує селян? Спілка серпа з молотом. Перед громадськими виборами. Організаційний рух. Шкода заходу. Забуте завдання нашої кооперації. Шо чувають у світі. Господарський відділ. З життя наших установ. Новинки. Дописи з краю.

Оголошення

22. травня ч. р. о 9. год. рано. за дозволом місцевої алади, в м. Станіславові, відбудеться зїзд політичних емігрантів українців, замешкалих на території воєводства станіславівського, в цілі заснування Відділу У. Ц. К. в Польщі, яко правно-репрезентативної і гуманітарно-допомогової емігрантської установи. Присутність на зїзді кожного політичного емігранта українця рахується невідкличною. При собі треба мати всі документи, як польські так і українські, на підставі яких тут перебуваєте.

Зголошуватись о годині 8-й рано у С. Білецького, вул. Казимірівська ч. 17а. Голова Організаційної Колегії і Уповноважений Українського Центрального Комітету 2169 2-3 С. Білецький.

Дописи.

Турка н. Ст. (Дальші подвиги руйнік українського шкільництва). Відомий нашому громадянству шкільний інспектор В. Бережницький продюжує даліше систематичну ліквідацію українського шкільництва в повіті. Нехай говорять про це факти. — В часі перед Великодним Святим інспектор Бережницький вручив особисто учителям в Бітлі, Василеві Жуківі 20 декларацій в українських текстах з хлязулею: „Бажаю в тутешній школі державної викладової мови навчання“ і поручив йому постаратися про підписи родичів, даючи виразно до підання, що коли цього не зробить, буде переслідуваний і не одержить в Яворі посади управителя, на яку саме тепер компетент. Разів страха і сподіваної нагороди учителя Жук тихо і поодинокіо кликав несподованих родичів дітей до підпису, представляючи їм, що школа буде така сама, як дотепер, значить — будуть учитися і по українськи і по польськи, а польська мова, мова, потрібна до війська. Підписав декларації доручив учителям для 20. квітня п. р. особисто інспекторові, коли відїбрав платню. Як далеко посунувся інспектор Бережницький у своєвластності і надужаванні влади, свідчить те, що в часі великодних ферій прислав спеціально учителя-зипорядника Мартинця (на жаль, бушного українського старшину) з Ісая до Бітлі, де він, як бушний там учитель, мав перевести підпис декларацій. А що застав там уже зладжені декларації, то зробив це в інших громадах, прим. у Гнилі, подібно як в минулим році в Ісаях і Ясній Масовій. Як орудилика до переведення своїх руйнівних подвигів у селах Волосицька Велика і Волосицька Мала ужив інспектор Бережницький бушного тайного агента й експліція Серидицького з Турки. Знава в селі Лосиших постерунок державної поліції в Турці доручив виїтові декларацій до підпису, а коли цей відмовився, удався до предсідника ради шкільної місцевої з тим самим домаганням. Взагалі інспектор Бережницький добирє собі до помічків асного роду поплечників, а навіть жидів, прим. аналого Келлера в Яблуні Нижній, щоб тільки дійти до наміченої мети. Крайня вже пора, щоб „санайційний“ уряд, признаючи заслуги інспектора Бережницького, переніс його в інший повіт, де ще є школи з українською викладовою мовою, бо в наших повіті його діяльність не найде вже великого поля до попуску тому, що все зруйноване до тла. На всякий випадок українські міродатні чинники повинні зайнятися як слід особою інспектора Бережницького. — Микита Турок.

до ЧЕРЧА до душі помічників Сірчано-боровинових купелі

2157 2-3

ЗАПРОШУЄ ХВОРИХ

ДИРЕКЦІЯ МІНЕРАЛЬНИХ КУПЕЛЬ в ЧЕРЧУ, п. РОГАТИН.

Щодня для П. Т. Гостай радіоконверта

Посмертні згадки

о. Микола Смалько, гр.-хат. парох у Брустурі, в косявських горах, помер по довшій недугі для 16. п. м. в 78. р. життя і 49 році священства. Похорон відбудеться в Брустурі в четвер для 19. п. м. Похоронний виначався дуже правдивим характером, був вірним священим правдивим батьком для своїх парафіян, співчував горько народним справам і державі. В 1914 році у вересні в зробив донос чужої нам людини убитою його і вивезено на Угорщину. В. Й. П.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

8 ЗОЛ. коштує годинник анкер швейцарський у Мандлі, вул. Коперника 14. 1773 0-1

НАПРАВУ годинників під управою швейцарських фахових сил, погоджує Гутерман Сикстуска 14. 2122 2-3

ІНТЕЛІГЕНТНА вдова літ 35 неже отворена, виїде заміж за старшого солідного кавалера або адіяча на виклик рядовим становичі. Неаніймові оголошення під „Будучність“. 2172 1-3

ЗА 80 сот. виконує всілякі додаткові справи робітня С. А. Попшич, Львів вул. Сикстуска 16. 2173 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Від 1. червня буде ординувати 2156 в ПІДЛЮТІМ д-р ВЕРБЕНЕЦЬ ВОЛОДИМИР

Спеціаліст недуг легін, серця і жолука д-р Фелікс Ган Львів, Городецька 45. 2107 Пересвітлення Рентгеном. 1-2

Б. секундар держ. шпиталю у Львові д-р Юлій МОНІС орд. в недугах мочевих доріг в ТРУСКАЦІ в Біллі, Марія Гемель 2171 від 15. травня (май). 1-3

Лікарсько-дентистичне Заведення д-ра Симона Раппапорта Якова Насса

Львів, вул. Сикстуска 17/18. Пальмовування й винищення зубів болю. Штучні зуби в калючу і злату в американську систему. Пальмовування часів погоджується в найкоротшому часі П. Т. урядовим і студентам. значна знижка. 2016 Полескі в сплатах. 3-3

ЗУБИ НА СПЛАТИ 2014 7-9 дата 10 20 задаток — Ратчак Раппапорт виконує дентист. ла. Маріяєха 7. (де кл. De la Paix) після найновіших систем. Роботу закінчується до 3 днів.

1453 свін випіси! Найдеші папері до курення з фабрики кооперативної „КАЛІНА“ в Тернополі.

Ширіть наш часопис!